

PĂCĂTOȘII DIN ORAȘUL
TUTUROR SFINȚILOR

Vol. 1

VICIOUS

L. J. SHEN

Traducere din limba engleză și note de
IOANA SOCOLESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2020

18

De sute de ani, în cultura japoneză arborele de cireș are o semnificație foarte importantă. Acest copac simbolizează fragilitatea și splendoarea vieții. Ne amintește cât de frumoasă este viața — aproape copleșitor de frumoasă —, dar și cât de scurtă.

La fel ca relațiile.

Fiți înțelepți. Lăsați-vă inima să vă călăuzească, iar când găsiți pe cineva care merită orice efort, nu-l părăsiți!

Capitolul I

Emilia

Odată, bunica mi-a spus că dragostea și ura sunt unul și același sentiment, trăit în împrejurări diferite. Pasiunea pe care o simți este aceeași. Suferința este aceeași. La fel și senzația aia ciudată care îți înfloreste în piept, ca și cum ar da ceva în clopot. Nu am crezut-o până în ziua când l-am întâlnit pe Baron Spencer și a devenit coșmarul meu.

Apoi, coșmarul a devenit realitatea mea.

Am crezut că scăpasem de el. Ba chiar am fost atât de proastă încât am crezut că uitase că există.

Dar când s-a întors, m-a izbit mai tare decât mi-am închis că e cu putință.

Și am căzut ca o piesă de domino.

Cu zece ani în urmă

Până acum, mai intrasem în vilă o singură dată: când familia mea sosise în Todos Santos¹. Astă se întâmpla acum două luni. Am rămas pironită locului, pe aceeași podea din lemn de copac-de-fier, care nu scârțăie niciodată.

¹ „Toți sfintii” — în spaniolă, în original (*n.t.*).

Respect În ziua aia, când pășeam pentru prima oară în casa uriașă, mama mă înghiotise în coaste, întrebându-mă:

— Știi că asta-i cea mai tare podea din lume?

Nu mi-a spus însă și că podeaua de sub tălpile noastre apătinea bărbatului cu cea mai împietrită inimă din lume.

Nici în ruptul capului nu puteam pricepe de ce niște oameni putred de bogăți ar vrea să-și arunce banii pe așa o casă deprimantă. Zece dormitoare. Treisprezece băi. O sală de sport și o scară interioară spectaculoasă. Tot confortul pe care banii îl pot cumpăra... Și toate — mai puțin terenul de tenis și piscina lungă de douăzeci de metri — erau negre.

Îndată ce intrai pe ușile masive, cu ținte metalice, negrul sugruma orice senzație plăcută. Judecând după nuanțele reci, lipsite de viață, și după candelabrele uriașe, de fier, designerul interior care lucrase aici trebuie să fi fost un vampir din Evul Mediu. Până și podeaua era atât de întunecată încât aveam senzația că plutesc deasupra unui abis, cât pe ce să mă prăbușesc în neant.

Cu toate că vila avea zece dormitoare și în ea locuiau doar trei persoane — dintre care două abia dacă mai călcau pe aici —, soții Spencer hotărâseră să ne găzduiască în locuința servitorilor, aproape de garaj. Viitorul nostru apartament era mai spațios decât chichineața de sindrilă din Richmond unde stătuserăm până atunci cu chirie, dar când am aflat unde urma să locuim, nu mi-a convenit deloc.

Însă mi-am schimbat părerea în clipa în care am pășit înăuntru.

În vila familiei Spencer, totul era menit să intimideze. Casa asta era somptuoasă — și totuși săracăcioasă în atât de multe feluri! Mi-am spus: *Oamenii ăștia nu sunt fericiti.*

Mă holbam la tenișii mei — pe care desenasem floricele multicolore pentru a ascunde că erau o imitație ieftină după un model Vans original —, simțindu-mă neînsemnată chiar și înainte ca el să mă umilească, chiar și înainte să-l cunosc.

— Oare unde-o fi? a șoptit mama.

Așteptam amândouă în foaier. Mă înfioram auzind ecurile ce reverberau din pereții goi. Mama voia să întrebe dacă ne puteau plăti cu două zile mai devreme, fiindcă sora mea mai mică, Rosie, avea nevoie de medicamente.

— Aud niște zgomote de-acolo.

Mama mi-a arătat o ușă, în celălalt capăt al foaierului.

— Du-te să bați la ușă! Eu o să aștepț în bucătărie.

— Să bat eu? De ce eu?

Mama mi-a aruncat o privire care mi-a trezit mustrări de conștiință și a răspuns:

— Pentru că Rosie e bolnavă, iar părinții lui sunt plecați din oraș. Tu și el sunteți de aceeași vîrstă. Pe tine o să te asculte.

M-am conformat — nu de dragul mamei, ci al lui Rosie —, fără să știu care aveau să fie consecințele. Pentru ceea ce s-a întâmplat în următoarele minute, am plătit cu ultimul meu an de liceu și am fost smulsă de lângă familia mea, la opt-sprezece ani.

Vicious a crezut că-i aflasem secretul.

Nu era așa.

A crezut că descoperisem de ce se certa acolo, în ziua aia.

Eu habar nu aveam.

Îmi amintesc că mi-am târât picioarele până în pragul unei uși întunecate. Am ridicat o mână, gata să bat. Dar apoi am auzit o voce aspră și joasă. Mi-am închipuit că era cineva în vîrstă.

— Baron, știi ce te așteaptă.

Un bărbat. Probabil fumător.

Respect pentru români — Soră-mea îmi spune că iar îi faci probleme, a adăugat necunoscutul.

Bărbatul a rostit împleticit ultimele cuvinte, după care palma lui a lovit o suprafață dură.

— Nu-ți mai permit să-ți bați joc de ea.

— Să-ți-o trag!

Răsunase glasul calm al unui bărbat mai Tânăr. Părea... amuzat.

— Să i-o trag și ei. Ia stai! Daryl, de-asta ai venit aici? Vrei să tu să i-o tragi soră-tii? Am vești bune: e disponibilă, dacă o plătești.

O palmă peste un obraz.

— Ia uite ce gură spurcată ai, *curvă* mică! Maică-ta ar fi fost mândră de tine.

După o tacere scurtă, glasul mai Tânăr s-a auzit din nou:

— Dacă mai zici un singur cuvânt despre mama, o să-ți dau un motiv serios să-ți pui implanturile alea dentare despre care discutai cu taică-meu.

Vocea fierbea de ură, ceea ce mi-a dat de bănuit că poate nu era chiar aşa de Tânăr cum credea mama.

— Să nu te mai văd la față! a zis amenințător Tânărul. Acum pot să te zvânt în bătaie. De fapt, când te văd, tot timpul mă mânâncă palmele. N-am chef de rahaturile tale.

— Și de ce dracu' îți închipui că ai de ales?

Bărbatul mai vârstnic a chicotit sumbru.

Îi simteam vocea până în măduvă, asemenea unei otrăvi care îmi fărâmiță oasele.

Tânărul a răspuns printre dinți:

— N-ai auzit ce se spune? Îmi place să mă bat. Îmi place durerea, poate fiindcă datorită ei mi-e ușor să mă împac cu gândul

VICIOUS

că, într-o bună zi, o să te omor. O să-o fac, Daryl. Într-o zi, o să te ucid.

Am tras brusc aer în piept. Eram atât de șocată, încât am încremenit în loc. A răsunat o lovitură, apoi un trup s-a prăbușit la podea, dărâmând în cădere câteva obiecte.

Mă pregăteam să o rup la fugă — evident, n-ar fi trebuit să aud discuția asta —, dar m-a luat pe nepregătite. Până să mă dezmetesc, ușa s-a deschis violent și m-am trezit nas în nas cu un băiat cam de aceeași vîrstă ca mine. Am spus „băiat”, dar înfațisarea lui nu avea nimic tineresc.

Bărbatul mai vârstnic stătea în spatele lui. Gâfâia, sprijinit de blatul unui birou. La picioarele lui erau împrăștiate câteva cărți. Buza de jos îi săngeră.

Încăperea era o bibliotecă. De la podea până în tavan, pereții erau acoperiți cu rafturi din lemn masiv de nuc, pline de ediții cartonate. Am simțit o strângere de inimă la gândul că avea să fie prima și ultima dată când puneam piciorul aici.

— Ce dracu'?

Băiatul fierbea. A mijit ochii la mine. Parcă aș fi fost în cătarea unei arme.

Avea șaptesprezece ani? Opt-sprezece? Gândul că eram de aceeași vîrstă înrăutătea situația. Am lăsat capul în pământ. Obrajii îmi ardeau aşa de tare, că aș fi putut incendia toată vila.

— Ai ascultat ce vorbeam?

Maxilarul lui a zvâcnit.

Am clătinat din cap cu îndârjire, deși era o minciună. Niciodată nu m-am priceput să mint. M-am împotmolit în cuvinte:

— Jur că n-am auzit nimic. Mama mea lucrează aici. O căutam.

Altă minciună.

Nu fusesem niciodată fricoasă, ba dimpotrivă, eu eram mereu cea curajoasă. Dar în secunda aia, nu mă simțeam deloc aşa. La urma urmei, n-aveam ce să cauț în casa asta și cu siguranță n-ar fi trebuit să trag cu urechea.

Tânărul a făcut un pas în față, iar eu, unul în spate. Ochii îi erau lipsiți de viață, dar buzele lui erau roșii, cărnoase și foarte, foarte vii. *Dacă îl las, o să-mi frângă inima.* Cuvintele astea au apărut din senin în mintea mea și m-au lăsat perplexă, fiindcă n-aveau noimă. Nu mă mai îndrăgostisem până acum. Eram prea agitată ca să observ ce culoare aveau ochii lui sau cum se pieptănase. De unde și până unde să fi avut sentimente pentru tipul astă?

— Cum te cheamă? a întrebat, cu glas poruncitor.

Mirosea delicios. Avea o aromă condimentată și masculină: amestec de sudoare, iz înțepător de hormoni și o adiere de lenjerie curată.

Printre multe altele, mama se ocupa de spălatul rufelor.

— Mă cheamă Emilia.

Mi-am dres glasul și i-am întins o mână.

— Prietenii îmi zic Millie. Puteți să-mi spuneți și voi la fel.

În expresia lui nu se ctea niciun fel de emoție.

— *Emilia*, ești terminată!

Mi-a pronunțat tărăgănat numele, maimuțărindu-mi accentul sudist. Nu a aruncat nici măcar o privire spre mâna mea întinsă. Mi-am retras-o iute. Îmi simțeam obrajii arzând de rușine.

— Te aflu în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Data viitoare când mai dau peste tine în casa mea, ai face bine să ai la tine un sac pentru cadavre, fiindcă n-o să mai ieși vie de aici.

Simțeam că mă sufoc. M-am uitat la celălalt bărbat, iar el mi-a întors privirea. Clătina din cap, rânjind într-un fel care mă

VICIOUS

făcea să intru în pământ. Picături de sânge cădeau de pe buza lui pe ghetele din piele neagră. Ce căuta individul astă aici? Se zgâria la mine. Nu făcea nicio mișcare ca să se steargă de sânge.

M-am răsucit pe călcâie și am fugit. Simțeam în gât un gust amar, ca de fieră.

Evident, Rosie a trebuit să se descurce săptămâna aia fără medicamente, iar părinții mei au fost plătiți exact la termen, nici măcar cu o secundă mai devreme.

Toate astea se întâmplau acum două luni.

Astăzi, nu aveam de ales. Am trecut prin bucătărie și am urcat scara interioară.

Am bătut la ușa camerei lui Vicious¹. Dormitorul lui era la al doilea etaj, în capătul holului spațios și curbat. Scara interioară, din piatră, se afla chiar în fața ușii lui.

Nu mai fusesem niciodată în apropierea camerei sale și mi-aș fi dorit să rămân cât mai departe de ea. Din păcate, mi se furase manualul de matematică. Hoțul îmi spărsese dulăpriorul personal de la școală, îmi șterpelise toate lucrurile, lăsând în locul lor gunoaie. Când deschisesem ușa, se revărsaseră peste mine cutii goale de suc, produse de curățat și ambalaje de prezervative.

Uite încă o cale nu prea isteată — dar foarte eficientă — prin care elevilor din liceul „Tuturor Sfinților” să li se aducă aminte, din nou, că eram fiica unor servitori prost plătiți. Mă obișnuisem atât de mult să fiu tratată aşa încât abia dacă am roșit. Când ochii elevilor de pe culoar s-au ațintit asupra mea, iar chicotele și râsetele batjocoritoare au început, mi-am ridicat bărbia și am pornit spre sala de clasă unde avea să se țină următoarea oră.

¹ În engleză, *vicious* poate avea mai multe sensuri: atât „vicios”, „depravat”, cât și „plin de cruzime”, „nemilos”, „violent” (*n.t.*).

Liceul era plin de păcătoși răzgâiați și de bani gata. Dacă nu te îmbrăcăi și nu te purtai într-un anumit fel, erai respins. Slavă Domnului că Rosie se integra mult mai bine decât mine. Eu nu-mi găseam locul aici. La urma urmei, eram o fată cu accent sudist și haine modeste, iar Vicious Spencer, cel mai popular tip din liceu, mă ura de moarte.

Mai rău de-atât, *nu voiam* să mă integrez. Puștii ăștia nu mă impresionau. Nu erau nici amabili, nici primitori, nici măcar inteligenți. Nu aveau niciuna dintre calitățile pe care îmi place să le văd la prietenii mei.

Dar, dacă voi am să termin liceul și să scap de aici, îmi trebuia neapărat manualul.

Am bătut de trei ori la ușa de mahon a camerei lui Vicious. Strivindu-mi agitată între degete buza de jos, am încercat să respire lent și profund, dar degeaba. Pulsul care mi se zbătea înnebunit la baza gâtului nu se potolea.

Te rog să nu fi înăuntru...

Te rog să nu te porți ca un dobitoc...

Te rog...

Am auzit un zgomot ușor și tot trupul mi s-a încordat.

Chicote.

Vicious nu chicotea niciodată. La naiba! Abia dacă râdea. Până și zâmbetele lui erau rare. Mai mult ca sigur era o fată.

L-am auzit șoptind răgușit ceva indescifrabil, apoi fata a gemut. Îmi ardeau urechile. Mi-am frecat palmele de șortul din denim. Dintre toate scenariile posibile, ăsta era, de departe, cel mai rău.

El.

Cu o altă fată.

VICIOUS

O fată pe care simteam că o uram, cu toate că nici măcar nu-i știam numele.

Deși nu avea nicio logică, mă simteam furioasă. Absolut ridicol!

Totuși, el era acolo, iar eu aveam ceva de făcut.

L-am strigat, încercând să-mi stăpânesc neliniștea din voce:
— Vicious?

Cu toate că nu mă putea vedea, m-am îndreptat de spate.

— Sunt Millie. Scuze că vă întrerup. Voi am să te rog să-mi împrumuți manualul tău de mate. L-am pierdut pe al meu. Trebuie să mă pregătesc pentru lucrarea de mâine.

Sper că nu te-ai apucat să înveți și tu la mate, pentru lucrare, am șoptit apoi.

N-a răspuns. În schimb, am auzit o exclamație gâfăită — fata, cu siguranță —, foșnetul unor haine și zgomotul unui fermoar tras. Tras în jos, fără îndoială.

Strângând din pleoape, mi-am rezemnat fruntea de lemnul rece al ușii.

Ia taurul de coarne, Millie. Calcă-ți pe mândrie! Peste câțiva ani, toate astea nu vor mai conta. Vicious și tâmpeniile lui vor fi doar o amintire, iar orașul ăsta înțesat de bogătani aroganți va fi doar o fărâmă prăfuită de trecut.

Când Josephine Spencer le-a propus să-i angajeze, părinții mei nu au ezitat. Ne-au tărât pe mine și pe Rosie până în California pentru că sistemul medical și asigurările de sănătate erau mai bune aici. În plus, nici nu trebuia să plătim chirie. Mama era bucătăreasă și menajera soților Spencer, iar tata — grădinierul și omul bun la toate. Cuplul care lucrase înainte aici își dăduse demisia. Nu mă mir. Sunt convinsă că nici ai mei nu-și iubeau slujba, însă astfel de ocazii sunt rare. Mama Josephinei

Spencer era prietenă cu strămătuşa mea. Aşa primiseră ai mei oferta de a lucra pentru soţii Spencer.

Aveam de gând să plec curând de aici. Mai bine spus, îndată ce prima universitate din afara statului California către care trimiteam cerere de admitere avea să mă accepte. Dar, ca să fiu acceptată de vreo universitate, trebuia să obțin bursă.

Iar ca să fiu bursieră, aveam nevoie de note bune.

— Vicious!

L-am strigat iar, folosindu-i porecla idioată. Știam că-şi ură prenumele adevărat şi, dintr-un motiv care-mi rămânea necunoscut, nu voi am să-l enervez.

— Dacă-mi dai manualul, copiez repede formulele şi îl dau înapoi. N-o să dureze mult. Te rog!

Am înghiit în sec, încercând să îndepărtez nodul de frustrare care mă îneca. Nu doar că lucrurile îmi fuseseră furate — *din nou* —, dar acum mai eram şi nevoită să-i cer favoruri lui Vicious.

Chicotele s-au înteit. Tonalitatea lor ascuţită, stridentă, îmi rănea auzul. Mi-ar fi plăcut să deschid uşa şi să mă năpustesc cu pumnii asupra lui.

I-am auzit geamătul de placere. Știam că nu avea legătură cu fata. Pur şi simplu îi plăcea la nebunie să mă săcâie. Încă de la întâlnirea noastră de acum două luni, din pragul bibliotecii, făcea tot ce putea ca să-mi aducă aminte că nu eram îndeajuns de bună.

Nu eram îndeajuns de bună pentru vila lui.

Nici pentru şcoala lui.

Nici pentru oraşul lui.

Exprimarea asta nu e doar o figură de stil. Era *oraşul lui*, la propriu. Baron Spencer Junior — poreclit Vicious din cauza

VICIOUS

purtării reci şi nemiloase — avea să moştenească una dintre cele mai mari averi din California. Familia Spencer deținea o companie petrolieră. Jumătate din oraşul Todos Santos le aparținea — laolaltă cu mallul —, la fel şi trei complexuri de clădiri de birouri. Vicious avea destui bani încât să asigure traiul următoarelor zece generaţii de Spencers.

Dar situaţia mea era total diferită.

Părinţii mei lucrau ca servitori. Trebuia să muncim din greu pentru fiecare bănuş. Nici nu mă aşteptam ca Vicious să înțeleagă chestia asta. Puştii ca el, pentru care părinţii înfîntează fonduri de investiţii încă de la naştere, nu înțeleg niciodată. Dar am presupus că măcar avea să pretindă că înțelegea, aşa cum făcea toată lumea.

Pentru mine, educaţia era importantă, iar în clipa aia simteam că nu mi se permitea să învăţ.

De ce?

Pentru că nişte bogătani îmi furaseră manualele.

Pentru că băiatul astă de bani gata refuza să-mi deschidă uşa, ca să iau cu împrumut manualul lui pentru câteva minute.

Frustrarea mă copleseea. Am izbit uşa cu palma, neluând în seamă durerea care mi-a săgetat încheietura mâinii.

— Vicious! Deschide!

Eram pe punctul să fac stânga-mprejur şi să plec, chiar dacă asta însemna că trebuie să traversez tot oraşul pe bicicletă, ca să iau cu împrumut manualul lui Sidney. Sidney era singura mea prietenă din liceu şi singura persoană din clasa mea pe care o simpatizam.

Dar apoi am auzit chicotul lui Vicious şi am ştiut că-şi bătea joc de mine.